

JINÝ SVĚT

Bulletin Občanského sdružení pro podporu a péči o duševně nemocné VOR Jihlava

Změny právní formy O. s. Vor

Ročník XIII, číslo 5

6. listopad 2013

Uvnitř tohoto vydání:

Autor:
Mgr. Martina Příbylová

Nový občanský zákoník, který začne platit 1.1.2014 se dotýká mnoha oblastí života každého z nás. A dotkne se i života mnoha organizací. Jak jsme se již na stránkách Jiného světa několikrát zmínili, od ledna příštího roku přestanou existovat všechna občanská sdružení. Mnoho z nich přejde automaticky na novou právní formu – SPOLEK. Spolky tu byly vždy (i když se jmenovaly jinak) a zřejmě každý z nás má nějakou představu o tom, co slovo spolek znamená. Hlavním cílem spolku, jak už jeho název napovídá je spolčování, tedy tzv. spolková činnost. Klasickým představitelem spolku je třeba Tělocvičná jednota Sokol. Sokolové se spolčují, aby společně cvičili a propagovali tím hodnoty a postoje se sokolstvem spojené. Stejným způsobem se spolčují lidé se společnými zájmy v řadě dalších sdružení.

Po roce 1989, kdy se v naší zemi začala obnovovat občanská společnost, se začal velmi dynamicky rozvíjet neziskový sektor, který rychle reagoval na měnící se společenskou situaci. Začaly vznikat nejrůznější nadace, účelová zařízení církví, obecně prospěšné společnosti a občanská sdružení. Řada z nich se zaměřovala na řešení tíživé situace mnoha rodin, dětí i jednotlivců. Nevládní organizace pružně doplňovaly pomalu se rozvíjející síť státních sociálních služeb. Jejich význam a činnost zdaleka překročila původní myšlenku spolčování. Proto se novým zákoníkem upravuje jejich působení a odlišuje se od dalších forem neziskových organizací.

Občanské sdružení VOR se ve své činnosti zaměřuje na podporu lidí s duševním onemocněním a tuto podporu realizuje především poskytováním registrovaných sociálních služeb. Jeho hlavní činnost tedy není spolková a bude muset zvolit jinou právní formu své existence. Na valné hromadě Sdružení v září 2013 členové Sdružení rozhodli, že

obsah. Občanské sdružení Vor se tedy po všech formálních procedurách, které nás ještě čekají, stane Sdružením pro podporu a péči o duševně nemocné a na konci tohoto názvu se budou ještě choulit dvě nenápadná písmenka z.ú. To je na první pohled vše, co se pro návštěvníky voru změní. Po pravdě těch změn bude více a budou se dotýkat

nástupnickou organizací O.s. VOR bude ZAPSANÝ ÚSTAV a jeho zakladateli se stanou paní MUDr. Zdeňka Drlíková a pan Mgr. Martin Šťastný.

Slovo ústav v mnohých z nás evokuje neblahá zařízení z dob komunistické totality. Právníci však při tvorbě Nového občanského zákoníku navazovali na tradici prvorepublikovou a slovo ústav odvozuji od způsobu jeho vzniku, tedy vznik ustanovením. Zakladatel ustanoví ústav a zapíše jeho existenci u rejstříkového soudu. Tímto způsobem zapsaný ústav de facto vzniká.

Ať chceme nebo nechceme budeme se muset smířit s tím, že se ústavem staneme a najít si k tomuto slovu svůj vlastní nový

především způsobu řízení organizace.

Mnohé doprovodné zákony a prováděcí předpisy k Novému občanskému zákoníku stále ještě nejsou schválené a vzhledem k politické situaci v naší zemi se legislativní procesy značně pozdržely. Nezbývá než věřit, že se to neodrazí v poskytování dotací ze státního rozpočtu, a že provoz VORu nebude ohrožen. V tomto ohledu je jakýkoli kvalifikovaný odhad vývoje situace stejně platný, jako věštění z křišťálové koule. Mám pocit, že je to jedna z věcí, které bychom si ještě měli z projektu Evropské unie do našich kanceláří pod střechou pořídit.

Batikování ve VORu	2
Vzpomínka na dovolenou	2
Víkendové lenošení pokračování	3
Telč trochu jinak	3
Poezie	4
Ovocný pohár	5
Houby	5
Na houbách	5
Majdalena	5
Vtipy	6

Batikování ve VORu

autor: Hana Korbičková

V září a říjnu při příchodu do VORu jsem několikrát viděla na dvorku na šňůrách výtvary z kreativní dílny – batikovaná trička a batikované tašky. Obě hýřilo barvami a roztočivými vzory a věřím, že tvůrci měli z výsledků své práce dozajista radost. Stará trička prokoukla a z obyčejných tašek se staly neobyčejné. Ovšem já již nebatikuji. Proč? Povím Vám o tom v následujícím fejetonu:

Nepoučitelné

Setkala jsem se v kavárně s Ilonou, abychom probraly, jak jde život. „Tak, co je nového?“ zeptala jsem se jako první. „Ani se neptej, co se u nás přihodilo včera večer,“ povzdychla si Ilona. „Manžel totiž pral prádlo.“ „To je hodný, že ti pomáhá,“ pochválila jsem jí muže. „A v čem je problém?“ „No hodil prádlo do pračky dohromady s modrým batikovaným tričkem,“ vysvětlila mi kamarádka. „A já, to je problém,“ přitakala jsem. „Pochop, všechno bylo modré! Synův dres na fotbal, původně bílý, bílé ponožky, ty jsou teď taky tak akorát na nošení doma. Pak příběhla dcera a výhružně mi strčila před obličej vypranou zamodřenou podprsenku. „Ta ale byla modrá už předtím, ne?“ snažila jsem se omlouvat manželův nerozvážný čin. „Jo! Ale teď je modřejší! A růžové tepláky jsou teď hnus fialovej!“ Vykřikla nekompromisně. „No, co ti budu povídat, bylo mi manžela líto za to, co se mu sneslo na jeho nebohou hlavu,“ projevovala soucit Ilona.

„Děti jsou někdy tvrdé a nekompromisní. Ale až se samy budou starat, tak uvidí, že to není jen tak,“ zafilozofovala jsem si. A vybavilo se mi, jak zase kvůli mně byla jedna várka prádla žlutá. Hlavně to, co mělo být původně sněhobílé, protože jsem do pračky přihodila zase žluté batikované tričko. Dcery opravdu nebyly nadšené. Naštěstí manžel mi dokáže odpustit snad všechno na světě. A ještě jsem dodala: „To my jsme s dcerami zas dělaly „savovou“ techniku. Na tmavá trička jsme stříkaly Savem a vytvářely tak světlé obrazce a zajímavé skvrny. A víš, jak to dopadlo? Dcera v koupelně pěkně savovala tmavé triko a jak na něj tak rozprašovačem stříkala to Savo, tak se jí to tak zalíbilo, že zkusmo postříkala i hned vedle na šňůrách visící prádlo – nové, moderní povlečení na peřiny, kterým jsem si nedávno udělala radost. No, co se dalo dělat? Nic,“ řekla jsem Iloně zas o svých zkušenostech. „Radši to s těmi rukodělnými technikami už nebudu přehánět. Nadělá se pak někdy víc škody než

užitku. Pořád chceme něco vylepšovat, a kdybychom se na to vybodly, líp bychom udělaly,“ horovala kamarádka. „Máš pravdu, líp je nechat to být,“ přisvědčila jsem.

Chvilí jsme pak mlčely a popíjely lahodnou kávu. Najednou Ilona promluvila: „Viděla jsem, že v jednom kurzu ve městě taky učí, jak se dělají různé lesklé a třpytivé motivy na trička a vypadá to moc pěkně.“ Já mlčela. Už jsem si v duchu představila celou várku prádla, které bude samé „třpytíčko“. Ach jo. My, šikovné a tvořivé ženy si nedáme pokoj. A stojí nám to za to i přes všechny ty následky.

Foto: Kreativní dílna VOR

Vzpomínka na dovolenou

Autorka: Hana Korbičková

V tyto podzimní dny si každý rád vzpomene na dovolenou. Někdo ji trávil v Česku na chatě, movitější vyrazili do zahraničí. A tak si jeden připomene pohled na zvlněnou mořskou hladinu, další zavzpomíná na les plný hub, jiný si vybaví nekonečnou písčitou poušť s pyramidami a někomu zas učaroval večerní pohled na Alpy...

Foto: internet

Víkendové lenošení

autorka: Hana Korbičková

Mým vzorem je rodina Paála Habery. Teď nemyslím jejich pracovitost, zcestovalost, kreativitu nebo vzhled, ale to, jak tráví víkendy. Četla jsem o nich v časopise, že mají nabitě všední dny a proto mají víkendy pyžamové. Žádné akce, výlety, práce. Prostě si o víkendu lenoší a užívají si rodinné pospolitosti. To se mi líbí. Nedodržujeme to sice úplně jako oni, platí to spíš pro dopoledne. Většinou s manželem lenošíme až do půl desáté. Odpoledne máme už akčnější. Dopoledne uvaříme oběd a po sestě jde muž na nákup, uklidíme, pracujeme na zahradě... To se holt nedá nic dělat, udržovat chod rodiny a pečovat o dům je třeba.

Občas si vzpomenu na film Na samotě u lesa, jak tam v chaloupce Pražáci dopoledne vyspávali a děda Komárek vodil k oknu sousedy, aby se na ně podívali. Přitom kroutili hlavami, že to snad ani není možné, takhle dlouho spát, když už je boží den a slunce svítí do oken.

Moji rodiče bydlí na vesnici a mamince je přes sedmdesát let. Vždycky se musím pousmát, když mi říká, že dnes vstala až v šest (ráno) hodin, takže zaspala, a že teď nestihne vše, co potřebuje.

Dříve jsem měla také tendence brzy vstát, jít hned uklízet a organizovat, ale časem mi došlo, že jediný dráb, který nade mnou stojí, jsem já sama, a že bych na sebe měla být hodnější. Copak si to nezasloužím? Odpovím si sama: Zasloužím! Všichni si to zasloužíme! No ne? Zvláště když víme, že nejlepší čtyřnohý přítel člověka je postel. Tak se jí taky musíme věnovat, aby věděla, že si jejich služeb vážíme. Kam taky spěchat?

Práce není zajíc a neuteče. (Píšu to pro Vás, ale nejvíc sama pro sebe, protože se stejně každou chvíli stane, že mě práce a starosti zavalí a já pak nevím kudy kam. I když vím, že nejdůležitější jsou dobré vztahy a spokojenost.)

O to důležitější jsou proto volnější víkendy. Přínejmenším neděle. Ta už byla přece od počátku při stvoření světa určena jako den odpočinku. To, že být stále ve shonu, není to pravé ořechové, jsem zjistila nejen na svou kůži, ale i po přečtení knihy, jejíž název si už přesně nepamatuji, ale zněl asi takto: **Chcete dlouho žít? Buďte líní!** Název je sice trochu nadnesený, ale kniha pojednává o tom, že lidé se příliš vyčerpávají a stresují, a tím se rychleji jejich organismus opotřebovává a pak to dopadá tak, že infarkty mají třicátníci, a že choroby, které byly obvyklé v seniorském věku, teď mají mnohem mladší ročníky. Zároveň autor

upozorňuje na to, že stejně nebezpečné je i to, když je člověk příliš pasivní, protože se sice neopotřebí, ale zase „zreziví“.

Manžel si před chvílí přešel do obývacího pokoje, aby si pustil relaxační hudbu, a já si ještě chvíli porochním v pelišku a pak se pustím do práce, abych nezrezivěla a nezkrátily se mi žíly. :)

Foto: internet

Telč trochu jinak

Autorka: Stanislava Stefančinová

Máme státní svátek 28. září 2013 – den České státnosti. Kdopak má asi tento den svátek? No přece Václav. Jestlipak vím, kdo svatý Václav byl? Svatý Václav byl patron české země a symbol české státnosti. Pokud chci vědět o svatém Václavu více, na internetu si mohu o něm přečíst podrobnější informace.

Tímto vše nekončí. Právě tento den a rok je krásné a slunečné počasí. S manželem vyrážíme autem do Telče.

Takže teď se už nacházíme v Telči, stojíme na náměstí u radnice. Přijíždí jedno auto za druhým, zastavují. U posledního auta se otevírají dveře a vystupuje nevěsta. Nevěřím svým očím, je krásná. Tají se mi dech a mám husí kůži po celém těle, pomaloučku přicházím k ní. Je to skutečně Mili? Opravdu, je to

ona, je nádherná, hned se spolu fotíme a vzájemná radost nechybí.

Čas běží. Odcházíme s ostatními na radnici, kde se řadíme do zástupu a všichni očekáváme příchod nevěsty. Ta přichází v doprovodu svého tatínka, který ji vede přímo k ženichovi. Ze sálu zaznívá svatební hudba a já vzpomínám, jak jsem před 23 lety tohle zažívala sama. Objevují se mi v očích slzy, po výměně snubních prstýnků si v duchu říkám: Vítám Tě mezi námi, vdanými ženami! Oteď Tě čeká trochu jiný život. Zároveň na mne doléhá smutek.

Jak už to na tomto světě chodí, neobešlo se to i bez dodržení tradic. Ženich na krk dostal chomout a na nohu mu připevnili řetěz s koulí. Nevěstě byla nabídnuta k osvobození ženicha pilka, která zklamala. Nakonec se však našel i klíč, kterým svého manžela vysvobodila. Vše dostatečně zdokumentováno fotografem. Pak ještě společné focení všech svatebčanů, teď už s odstrojeným ženichem, a nakonec se novomanželé s nejbližšími odebrali do blízkého zámku k dalšímu focení.

Telečský zámek byl původně gotický hrad později přestavěn na renesanční sídlo do podoby, jak ho známe dnes. Prostory Telečského zámku posloužily filmařům k natočení několika známých pohádek a slouží celoročně k pořádání kulturních akcí.

Já s manželem jsme šli dál už vlastní cestou, která vedla do kavárničky na kávičku a mně k tomu nesměla chybět samozřejmě i cigaretka. Ani nevím, jak se ta kavárna jmenuje. Po příjemném odpočinku jsme obešli náměstíčko, jako osvěžení následovala točená zmrzlina. Plná zážitků a emocí odcházím k parkovišti. Je na čase jet zpátky domů.

Takže nejen že tento den je svátkem státním, může to být i velkým dnem dvou lidí, kteří se rozhodnou vstoupit do svazku manželského. No, to je pak přece nádherný svátek, no ne?

Podzim

Autor: Libuška Královská

Mám ráda podzim. Miluji podzim. A proč právě toto roční období? Řekne si většina z vás.

Cítím se nejlépe psychicky právě v tomto čase. Léčím se řadu let s psychickým one-mocněním, ale na podzim je mi nelépe. Jdeme s kamarádkou lesoparkem. Najednou mě zaujme vysoký a mohutný strom. Je, ale celý nakloněný a jakoby se zdálo, že každou chvíli musí padnout k zemi. Povídám jí: jak je to možné, že ten strom nepadne? No, protože má kořeny třeba i několik metrů dlouhé. Odpoví kamarádka. a hned si vzpomenu na jeden citát, který jsem četla v časopise. Muž je strom a žena jsou kořeny. Každý strom může vyrůst do výšky, ale záleží na tom, jak pevné má kořeny.

Jdeme dál a sbíráme na cestě kaštany. Dokonce najdeme jeden ve slupce. Povídám kamarádce: něco si přeji, ale v duchu. Tak já si přeju. Pak kaštan vylopuje a schová ho do kapsy k ostatním. Pak se už jenom kocháme barvami a sbíráme barevné listy.

Zkuste také najít něco krásného na tomto ročním období. Hezký podzim.

UZDRAV MĚ PANE

Autor: Petr Šmída

Uzdrav mě Pane jsem zraněn duchovní slepotou

Uzdrav mě Pane jsem zraněn také duchovní hluchotou

Dej prosím pokorně žádám ať dobře vidím a slyším

Vidím ve světle víry a Tvůj hlas ať vnímám

Ano často jsem slepý a hluchý a často tak padám

Dej mi čistý, nezkalený zrak ve světle víry prosím

Ať slyším Tvůj hlas rozličnými způsoby
Smiluj se nade mnou hříšným, smiluj se nad námi

Hlas Tvůj zaslechnu když mnohým se nezahltím

Slyšet to co mám a sluch můj ukáznit a vychovat

Ať vidím Tě v bližních okolo sebe, Ty sám přicházíš

Rač mě uzdravit Pane kéž slyším a vidím

Často slepě a hluše tápu a v temnotě bloudím

Že mi můžeš jen Ty uzdravit Lékař to dobře vím

Tak žadoním kéž správně vidím a slyším Tě
Promiň, že já nemocný často bloudím
v temnotě

Nauč mě správně Tě vidět v kterých mám
v těch

Nauč mě naslouchat Tvému hlasu jde ze
srdce vzdech

Učíme se pomaličku vidět a slyšet Tebe díky
Tvé milosti

A prosím ať mohu říct já vidím, já slyším
v radosti

Chceme být k hluku světa Pane hluší
Naslouchat Tobě i druhým lidem okolo nás

Tak prosíme otevři ať slyší naše uši
Ať dobře pozorně, bděle Tě slyšíme opět
znovu a zas

Obdiv k básníkům

Zdroj: Internet

Jaký je to krásný dar, když někdo dokáže
několika slovy vymalovat všechny naše nej-
útrobnější pocity. Svými obrazy vytvořenými z
nejzašších koutů duše nám nastavuje zrcad-
lo, dává dobré rady i políčky.

Tohle však nevyčteme z černých slov na
bílém papíře. To vše cítíme hluboko v sobě a
nikdy bychom nedokázali lépe sami sebe
vyjádřit. Najednou je tu někdo, kdo zná
všechna naše skrytá stýskání, někdo, kdo je
umí barevně vymalovat v několika slovech,
větách či verších.

Vždycky jsem toužila takový dar mít, ale
nikdy jsem ho nenalezla. Mnohokrát jsem
přemýšlela a skládala k sobě slova v očeká-
vání, že se probudí k vlastnímu životu. Jindy
mi nitro drásaly hluboké a divoké emoce, ale
já jsem nemohla, nedokázala jim dát tvar,
zhmotnit je...

Náhle se rozjasnilo.....

Několikrát v životě jsem už měla to štěstí.
Že jsem mohla začíst do slov někoho jiné-
ho... a nalézt v nich sama sebe

Jako by vše o mně bylo už napsáno.....

Vždycky, když se setkám s tak pečlivě vyma-
lovanými obrazy, vykreslujícími všechny kou-
ty mé duše ještě dál, než jsem byla doposud
schopna dohlédnout, jsem šťastná. Jako
bych se setkala sama se sebou.

Kdybych

Autor: Martin Martínek

Kdybych já měl cokoli
co bych Ti chtěl dát
Třeba zámek v okolí
nebo zem či stát

Musel bych se poklonit
pak k tvým nohám slézt
Že jsem přijel na koni
zkusil bych tě svést

Kdybych já chtěl cokoli
cokoli ti vzít
Třeba statek v údolí
co má bílý štít

Znovu bych se uklonil
zkoušel z koně slézt
Rukou oči zaclonil
nechal bych se vést

Do krajiny zázraků
tebou okouzlen
Vždyťs mi spadla z oblaků
na tuhleto Zem

Po níž chodí milenci
ptáci laně pít
Tak zkus šaty obléci
já si tě chci vzít

Už se těším

Autor: Martin Martínek

Už se těším na Vánoce
už se těším na dárky
Protože jen jednou v roce
dám za okno obálky

S přáním dětí Ježíškovi
vroucím milým důvěrným
Jestli letos neodpoví
rozplyne se jako dým

Všechna jejich velká víra
v jeho božské schopnosti
A v chaloupkách pod stromečkem
bude málo radosti

Psáno do mraků a do červánků

Autor: Arnošt Lustig

„Někteří muži by mohli mít rádi ženu, ale
nedovedou to,“...

„Vědí, kde jsou dveře a vědí, kde jsou
klíče, ale nechápou, že otevřít se může
zámek jen v určité chvíli, pokud se nechtě-
jí dostat dovnitř vyraženými dveřmi s rozbi-
tým zámkem...“

Ovocný pohár

autorka: Hana Korbičková

Nevíte, co si vzít na svačinu, aby to bylo zdravé a přitom chutné a osvěžující? Dám Vám tip! O víkendu jsem chtěla rodině udělat radost a tak jsem vymyslela svačinku, která je doslova nadchla (a to byla většina ingrediencí z naší zahrádky).

Do každé misky jsem vložila hrst **ostružin**, které jsem zalila trochou **domácí šťávy z arónie** (lidově: černý jeřáb). Přidala jsem rozpůlené **švestky** a na kousky rozkrájená **jablka**. Navrch jsem dala polévkovou lžící **bílého jogurtu** smíchaného s **ovesnými vločkami** a dozdobila několika lístky **meduňky** nebo **máty**.

Pozn.: V podstatě můžete použít jakékoli ovoce: banán, meruňky, mandarinky, nektarinky atd. Fantazii se meze neklaďou. Dobrou chuť!

Foto: Hana Korbičková

Náš kocourek musí být u všeho co se doma šustne. Jeho nakrčená pozice svědčí o tom, že moc dobře ví, že na stůl se neleze!))

Houby

autor: Marie Klípková

Milý čtenáři a čtenářky!
Chci Vám napsat o tom, jak jsme byli s Kájou a Martinem na houbách. Napřed jsme šli na vlak na městské nádraží, vlak měl výluky, tak jsme jeli autobusem. Průvodčí nám řekl, do kterého autobusu máme nastoupit. Dojeli jsme do Rantířova a tam nám autobusák řekl, že do Dvorců nejede. Tak Kája řekla, že zná cestu přes mlýn a les. V lese jsme nasbírali houby. Já jsem našla pravého a pár

panských. Kája také našla pravého a panský. Martin toho našel nejvíc, protože sbíral i václavky. Tak jsme pomalu došli ke Káje na chatu. Tam nám Kája udělala kávu a snědli jsme oběd. Potom jsme se vydali zpět autobusem do Jihlavy, kde jsme se nechali vyfotit se svými úlovky.

viděla jsem jen šišku a u ní zahnutý klacík. „Zabij ho! No tak dělej! Řvala nepřítelně Dáša. „To není had,“ uklidňovala jsem ji. „To je jen větve, tak neví.“ Dáša hypnotizovala větvičku. „No jo. Máš pravdu, to není had.“ Pak se na mě podívala a zeptala se: „Kde máš houby?“ Zamrazilo mě. Kde

mám košík? V tom zmatku jsem ho zahodila a jak jsem běžela křížem kráčem, zapoměla jsem, kde ho mám. A tak namísto hledání hub, jsme pátraly po ztraceném košíku. „Kdyby byl aspoň barevný. Takhle ho nenajdeme.“ brblala si pod nos Dáša. Měla pravdu. Ať jsme hledaly, jak jsme hledaly, košík byl nenávratně pryč.

Majdalenka

Autor: Jitka Pilařová

Bylo poledne, úterý 17.9. Čekala jsem na autobusovém nádraží na kamarádku Pavlínku. Neviděly jsme se od té doby, co se Pája odstěhovala z dačického pečovatelského domu k příteli Toníkovi do Prahy.

Šla jsem po chodníku směrem k výstupu a v tom slyším: „To je smrad! To byl hnus! Blé, mě je špatně. To byla hrůza. Myslela jsem, že se povleku!“ Vůbec jsem nechápala, co se děje. Až jsem uviděla Pavlu, jak celá nešťastná vystupuje z autobusu. Chtěla jsem na ni zavolat, nadechla jsem se a myslala, že omdlím. To byla facka – ten smrad! Pavla mi nešťastně pošeptala – ona se mi v autobuse poblíla a po...la. Když jsme konečně tříměsíční špinavou Majdalenku vysvobodily z přepravky, ze které se linula nevábná vůně, hned letěla do popelnice. Myslím ta přepravka. Majdu jsme očistily jak to jen šlo, ale ten smrad byl cítit. Přemýšlely jsme, co budeme dělat. Pavlu napadlo, že bychom jí mohly koupit nějaký obleček, který by ten pach zakryl. Ale ani jedné se nechtělo do obchodu, poněvadž jsme smrděly úplně stejně jako Majdalenka. Nakonec jsme se rozhodly, že půjdeme do VORu a tam ji nějak zcivilizujeme. Paní Lenka s paní Renatou se nad štěňátkem rozplývaly, ale řekly nám, že pejsci do VORu nesmí. Co nám zbývalo, než se s nimi rozloučit a pelášit na autobus, který by vzal obě smradošky do Prahy – bez přepravky. Aby nebyla Majda tak cítit, zabalila jsem ji do své bundy. Byla mi sice zima, ale doufala jsem, že mi vítr pomůže od toho zápachu. MARNĚ!

Autobus nakonec obě nešťastné cestovatelky zdárně odvezl. No a já, celá zmrzlá a smradlavá, skončila doma ve sprše.

To byl teda zase den!

Na houbách

Autor: Jitka Pilařová

Vyrazily jsme s kamarádkou ráno na Pávov na houby. Byl horký letní všední den a my měly jeden košík a batoh s vodou a jídlem. Když jsme došly do lesa: Dáša hned, že má hlad. „Vždyť jsi před hodinou snídala!“ „No jo, ale to bylo před hodinou,“ namítla Dáša. Sundala jsem batoh ze zad a jala jsem se hledat její svači-

nu. Marně. „Ty sis jí nedala do batohu?“ „Hmmm asi ne,“ odvětila zasmušile. „Na,“ říkám, „vem si půl mojí.“ Podávala jsem jí svou – chleba s máslem a jablkem. „Jé, no to si dám líbit.“ Jásala Dáša. Zatímco jedla na pařezu, hledala jsem houbičky. A měla jsem štěstí. Tu vykoukl žlutooranžový kloboček klouzka, pod haluzí schované suchohříby. I Dáša přiběhla celá šťastná, dokonce s pravým hříbkem. Napily jsme se a hledaly dál. A protože jsme se rozdělily, tak není divu, že jsme se navzájem ztratily, až mě vyděsilo řvaní jako když někoho na nože berou. Byla to Dáša. Odhodila jsem košík i s houbami a letěla za Dášou. „Had! Had! Dělej něco!“ „Nekřič, kde je? Já nic nevidím!“ „Tady, tady!“ ukazovala před sebe. Dívala jsem se kam ukazuje, ale

Vtipy

Dohadují se Rus, Američan a Čech, kdo umí vyrobit nejlepší věc ze skla. Rus říká: "To my, u nás v Rusku, dokážeme vyrobit tak dlouhou skleněnou trubku, že s ní vidíme až na dno nejhluššího oceánu!" ... "A jak tomu říkáte?" ... "Oceánohled". Američan na to říká: "To nic není ... to u nás, v Americe, dokážeme vyrobit tak silnou čočku, že s ní vidíme do nejzáleňšího vesmíru! říkáme tomu kosmohled." A Čech na to: "To my v Čechách dokážeme vyrobit takovou věc ze skla, že s ní vidíme skrz zed!" Ostatní se diví: "To není možný ... Jak tomu říkáte?" ..... "OKNO!"

Seznámí se mladý muž s blondýnkou. Při rozloučení se zeptá:
"Mohu ti zítra zavolat do práce?"
"Můžeš, ale kdyby to brala šéfová, tak to

polož."
"Jak jí ale poznám?"
"Je zrzavá a má brejle."

Jede žena v trabantu a ten jí vypoví poslušnost. Začne tedy stopovat kolemjedoucí auta a zastaví jí chlapík v bavoráku.

"Opravit to neumím, ale vezmu vás do vleku, jestli chcete.", nabídne jí. Žena souhlasí.

"Kdybych jel moc rychle, nebo jste měla nějaký problém, tak zatrubte nebo zablikujte.", instruuje ji ještě před rozjezdem.

Jedou a předjede je mercedes. Řidiče v bavoráku to naštvě a začne ho honit. Ani jeden z nich si nevšimne policajtů s radarem. Policajt u měřicího přístroje vytřeští oči.

"Viděl jsi to?", ptá se druhého.

"Co prosím tě?", na to druhý.

"No, mercedes, jede dvě stě."

"No a?"

"Za ním bavorák, taky dvě stě."

"No a co?"

"A za nima trabant bliká a troubí, že je chce předjíždět!"

"Co jste dnes dělali ve škole?"
"Připravovali jsme výbušné zařízení."
"A co budete dělat zítra ve škole?"
"V jaké škole?"

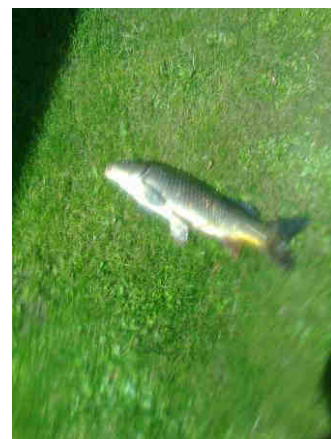
Povídá jedna kamarádka druhé:

"Manžel mi dal kreditku, tak pojď nakupovat."
"A PIN dal?"
"Ne, nepindal."

Víte co to je?
Je to černý, bílý
černý, bílý
černý, bílý
černý, bílý
černý, bílý

Tučňák válející sudy.

Jiříček se ptá: "Mami, proč se maluješ?"
Maminka: "Abych vypadala hezky."
Jiříček: "A kdy to začne účinkovat?"

Tuto rybu chytila Martina Kazdová, když se v létě rekreovala na chatě.

KONTAKT

O. s. VOR JIHLAVA

Komenského 36a

586 01 Jihlava

Tel.: 567 213 896

Kontaktní osoba:

Lenka Vaňhová, Dis.

email: l.vanhova@os-vor.cz

ZAMĚSTNANCI VORU

<p>O. s. VOR JIHLAVA</p> <p>Komenského 36a</p> <p>586 01 Jihlava</p> <p>Tel.: 567 213 896</p> <p>Kontaktní osoba:</p> <p>Lenka Vaňhová, Dis.</p> <p>email: l.vanhova@os-vor.cz</p>	<p>Ing. Eva Kantorová vedoucí CDS VOR</p>	567 213 700	e.kantorova@os-vor.cz
	<p>Mgr. Martina Příbylová odborná vedoucí sociálních služeb</p>	567210 861	m.pribylova@os-vor.cz
	<p>Lenka Vaňhová, Dis. vedoucí služby sociální rehabilitace</p>	567 213 896	l.vanhova@os-vor.cz
	<p>Renata Nápravníková vedoucí kreativní dílny</p>	567 215 011	r.naprvnikova@os-vor.cz
	<p>Bc. Hana Komárková vedoucí služby chráněné bydlení</p>	567 210 594	h.komarkova@os-vor.cz
	<p>Mgr. Martin Šťastný klinický psycholog</p>	567 213 288	m.stastny@os-vor.cz
	<p>Eva Vorálková asistent pro službu STD</p>	567 215 011	e.voralkova@os-vor.cz